

**EEN
LOT UIT
DE
LOTTERIJ**

MARJA VISSCHER

Marja Visscher

Een lot uit de loterij

Kort verhaal

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Een lot uit de loterij

Anna heeft de laatste tijd niet meer gehuppeld, dat doe je tenslotte niet meer als je vijftwintig jaar bent, maar haar warme voeten in haar gympen vragen er gewoon om. Tussen het druk winkelend publiek in de drukste winkelstraat van de stad waar ze woont, huppelt ze als een vrolijk kind tussen de mensen door. Sommigen kijken haar na, temeer daar ze er ook nog hardop bij zingt, want het is alsof tussen haar oren een hele fanfare de aanzet geeft tot een ware lofzang op het leven. Ze moet er gewoonweg aan toegeven. Haar hart klopt als een bezetene omdat ze de laatste tijd amper heeft bewogen en totaal geen conditie heeft. Ze voelt het zweet over haar rug lopen. Maar het is heerlijk! Samen met Joep heeft ze er de afgelopen winter de voorkeur aan gegeven om op haar armoedige studentenkamer te netflixen, gezellig met wijn en een zak chips tussen hen in. Joep heeft een kamer naast haar en studeert aan het conservatorium viool en piano. Daarnaast schildert hij prachtig. Zelf heeft ze al twee jaar geleden haar studie Journalistiek opgegeven en besloten om zich als romanschrijver te ontwikkelen. Zo komt het dat ze nu twee boeken op haar naam heeft staan en wat bijverdient met schrijfklussen voor de ‘sufferdjes’ in haar omgeving, zodat ze daar net haar eten en kamerhuur van kan betalen. Met Joep heeft ze grootse plannen. Hoewel hij er zelf nog niets van weet, heeft ze al een jaar geleden besloten dat Joep haar ‘gom’ wordt als zij eraan toe is om bruid te worden. Tot die tijd leest ze hem passages uit haar boeken voor terwijl hij schildert, en ze luistert naar zijn prachtige vioolspel terwijl ze wijn drinkt.

De muziek in haar hoofd neemt grote vormen aan en Anna schalt mee met de daverende klanken die haar uit het niets bereiken. Ze huppelt in de maat mee, waarbij ze vrolijk haar knieën tot bijna haar neus omhoog zwiept – wat gemakkelijk gaat door de kapotte gaten van haar spijkerbroek. Vlak bij huis ziet ze Joep die voor de deur de band van zijn fiets plakt. Omdat de muziek in haar hoofd niet stopt, tilt ze hem aan zijn armen omhoog en walst

met hem de straat door, haar hoofd achterover waardoor haar blonde haren gezellig mee zwieren.

‘Wat heb jij nou? Door die gekkigheid ben ik nu mijn nieuwe ventielslangetje kwijt.’

Het slaat niet aan en samen walsen ze over het pleintje voor hun huis.

‘Zeg, mag ik weten wat jou mankeert? Hou eens op, heb je de honderdduizend soms gewonnen?!’ Ook Joep hijgt, al voelt de Engelse wals heerlijk. Op zijn vraag staat Anna met een ruk stil.

‘De honderdduizend? Man, ben je gek, dertig miljoen!’

Opnieuw zet ze de wals in, maar Joeps benen willen plotseling niet meer. Nu ze hem met geen zeven paarden meer voorruit krijgt en de muziek in haar hoofd de finale heeft bereikt, grabbelt ze hijgend in haar broekzak van haar strakke spijkerbroek.

‘Hier, dit is het bewijs. Ik was er vorige week vergeten naar te kijken, maar ik zag een krantenberichtje dat de hoofdprijs gevallen was bij een klant van de sigarenboer in de Hoogstraat, maar dat nog niemand zich had gemeld. Ik ben erlangs gegaan met mijn nummers en voilà... dertig miljoen euri's. Die winkelier die mij het lot heeft verkocht heeft er een pilsje op opengetrokken en direct het bureau van de loterij gebeld. Volgende week moet ik naar Den Haag met mijn bankgegevens en mijn paspoort. Dat is het!’

‘Volgens mij ben jij knettergek! Je fantaseert maar een beetje in het wilde weg.’

Ze lopen terug naar waar de fiets van Joep staat met een lekke band. Even zoeken ze nog naar het ventielslangetje. Het stevige kettingslot van haar fiets, die er naast staat geparkeerd, haalt ze met veel gerinkel los en roept: ‘Spring maar achterop, want ik ga het je bewijzen. Ooit heb ik bij de makelaar voor de ruit staan kwijlen van een enorm landhuis of eigenlijk een soort droomkasteel.’

Ze zet er de vaart in en Joep kan niets anders doen dan achterop te springen, wil hij het gesprek tenminste kunnen voortzetten.

‘Zoiets als dat chateau van Meiland maar dan nieuw,’ gilt ze achterom terwijl haar stuur slingert door de zware groentekist die Joep er ooit aan